

CHƯƠNG 8

Dĩnh đang ngồi trước bàn trang điểm, buồn rầu nhìn vào gương. Những vết thương trên mặt đã lành, nhưng hã còn vết theo màu tím rất rõ. Dĩnh hết sức đau khổ vì thấy dung nhan của mình không còn như trước.

Nhạn Linh bước vào phòng thấy con buồn bực thì khuyên nhủ vồ về, hứa trong tương lai sẽ đưa Dĩnh đi Nhật Bản nhờ các bác sĩ thẩm mỹ chữa chạy cho nàng. Nhạn Linh báo cho Dĩnh biết tất cả các tài sản là tiền bạc của cha nàng để lại là thuộc về nàng. Vì thấy Dĩnh còn nhỏ cho nên Nhạn Linh phải trông nom giúp nàng đó thôi. Dĩnh nghe thế trong lòng cũng thấy vui lên.

Sau khi vết thương hoàn toàn bình phục, Dĩnh bắt đầu vào trường học trở lại. Một hôm sau giờ dùng cơm trưa xong, Dĩnh trốn nơi vườn hoa nhà trường ngồi xem sách. Nàng thấy chỉ còn hơn ba mươi ngày nữa là phải thi, nên lấy làm lo lắng. Cố học bài cho kịp kỳ thi sắp tới.

Vì đang luống cuống với ý nghĩ ấy, Dĩnh đã đánh rơi một cuốn sách xuống đất.

- Này Dĩnh!

Bỗng có tiếng nói của giáo sư Khiêm từ sau lưng nàng. Dĩnh khom mình nhặt sách lên. Nàng ngửa mặt nhìn thì chạm phải tia mắt của Khiêm làm nàng hơi lúng túng. Dĩnh cúi mặt nhìn xuống chờ Khiêm lên tiếng trước.

Khiêm tươi cười:

- Có chuyện gì làm em không vui?

- Không có gì hết. Kỳ thi đã gần kề, em sợ không còn đủ thời giờ để ôn bài nên lo lắng.

- Từ trước tới nay bài vở em đều khá, vậy cần phải có lòng tự tin. Theo thầy thì em chẳng cần phải lo ngại.

- Vì hôm trước bị thương phải nằm bệnh viện, em nghỉ cả tuần lễ, nên sợ không học kịp bài vở của chúng bạn.

Dĩnh ngửa mặt thấy Khiêm đang nhìn thẳng vào mình, nên thà lo lắng, tưởng Khiêm chú ý nhìn vết theo trên trán nàng. Nàng giả vờ lấy tay sờ mái tóc để che giấu vết theo ấy đi.

Khiêm hỏi với ý tốt:

- Bây giờ chân em hết đau rồi chớ?

- Hết rồi, cảm ơn thầy.

Hai người im lặng một lúc. Khiêm cố tìm đề tài để nói chuyện, giúp cho Dĩnh khôi phục lại sự tươi vui tự nhiên của nàng trước kia. Khiêm cười rất hiền hòa:

- Các em sắp tốt nghiệp rồi, là một điều vui vẻ.

- Vâng!

Dù ngoài miệng nói thế, nhưng trong lòng Dĩnh lại thầm nhủ là tốt nghiệp xong, sẽ có ít dịp gặp mặt thầy. Điều mà Khiêm tưởng nàng vui mừng chính nàng không vui mừng tí nào hết.

- Sau khi tốt nghiệp, em có tính gì không?

- Em sẽ tiếp tục học thêm.

Khiêm gật đầu.

- Như vậy tốt lắm. em định vẫn ở lại Hồng Kông này?

- Có lẽ sẽ ra ngoại quốc Nhưng em phải học xong lớp dự bị đại học trước. Em sẽ vào một trường khác để học năm dự thi.

Khiêm ngạc nhiên:

- Há? Em không thích trường này hay sao? Năm niên học sau thầy sẽ dạy giờ cho lớp dự bị đại học.

Dĩnh gắng gượng hỏi:

- Thế hả?

Cái tin đó đối với Dĩnh không còn giá trị gì nữa. Bây giờ Dĩnh chỉ muốn tránh gần gũi Khiêm.

- Trước đây thầy có nghe mẹ em bảo là em không thích đi du học ngoại quốc. Mẹ em cho rằng em không quen hòa mình với hoàn cảnh xa lạ.

Dĩnh buồn bã đáp:

- Bây giờ hoàn cảnh khác rồi, không thích cũng phải thích. Có lẽ ở lại Hồng Kông thì hoàn cảnh trong tương lai càng làm cho em không thích sống.

Khiêm im lặng giây lát, lên tiếng:

- Nhưng đi ra ngoại quốc cũng là việc tốt, vì sẽ học được nhiều hơn. Ngoài những kiến thức trong sách vở, còn có thể tiếp nhận được nhau quan niệm triết lý về đời sống. Một con người sẽ được lớn khôn nhờ ở sự trui rèn liên tục.

- Em đi ngoại quốc không phải có mục đích để học hỏi thêm, mà chỉ muốn thay đổi nếp sống, muốn được dịp sống cô độc một mình, tránh trường hợp cùng sống chung với người khác mà tự mình không thấy thích.

- Em có thể xa rời thân nhân của em sao?

- Thân nhân! có phải thầy muốn bảo mẹ tôi không.

Không hiểu vì đâu hai tiếng "mẹ tôi" nàng bỗng cảm thấy thật khó nói.

Khiêm gật đầu:

- Giữa hai người từ trước đến nay sống rất khăng khít.
- Trước đây là thế, nhưng bây giờ chúng tôi sẽ không sống chung với nhau nữa thì thích hợp hơn.

Khiêm ái ngại:

- Nay Dĩnh, thầy biết em bây giờ rất buồn thầy, thật ra...
- Chớ nhắc tới nữa. Em biết thầy muốn nói gì. Việc đó không thể gượng ép được.

Thái độ Dĩnh trở nên bình tĩnh hơn. Nàng nói tiếp:

- Em chỉ là học trò của thầy.

Khiêm không biết nói gì hơn. chàng đưa mắt nhìn nàng:

- Còn về việc mẹ em...

Dĩnh lơ đãng:

- Đây là việc riêng của thầy và bà ấy.
- Nay Dĩnh, em chẳng nên nghĩ ngợi quá nhiều. Thật ra mãi cho tới bây giờ thầy vẫn không hiểu cảm nghĩ của bà ấy đối với thầy ra sao.

Dĩnh đáp thật lạnh nhạt:

- Thầy nói thế là gì? thầy muốn thăm dò, tìm hiểu về bà ấy nơi em phải không?

Khiêm không dè Dĩnh nói lên những lời đó, nên sững sốt thật lâu.

Dĩnh trông thấy Khiêm lúng túng, thì hơi ái ngại. Nàng muốn xin lỗi Khiêm, nhưng lòng lại bảo đừng.

- Xin lỗi em, chớ giận thầy.

Nào ngờ Khiêm lại lên tiếng xin lỗi Dĩnh trước. Dĩnh nói gián đoạn:

- Không! thưa giáo sư, chính thái độ của em sai, vậy mong giáo sư đừng phiền.

- Thầy không để ý tới những vấn đề đó đâu. Chính thầy cũng hiểu mọi việc đã xảy ra làm cho em rất khó chịu. Đúng ra, thì cả ba người chúng ta không ai là cảm thấy vui cả.

Dĩnh cúi đầu nhìn cỏ xanh dưới chân:

- Bởi vậy em mới quyết định ra ngoại quốc.

- Nhưng bà ấy sẽ không nỡ để em đi.

- Trong đời có buổi tiệc nào mà không tàn phương chi em không phải là con ruột của bà ấy, mai sau bà ấy có con, thì sẽ quên em đi.

Dĩnh đưa đôi mắt đau buồn nhìn Khiêm, nói tiếp:

- Thưa giáo sư, em không biết mai sau rồi hai người sẽ ra thế nào, không biết hai người có sống mãi bên nhau không, nhưng em mong rằng bà ấy sẽ được vui.

Khiêm xúc động:

- Thầy không biết phải nói thế nào... Thầy cũng mong rằng em và mẹ em có một tương lai tốt đẹp!

- Những năm gần đây, tâm trạng chúng tôi chưa bao giờ thật sự vui vẻ.

Khiêm nhìn Dĩnh thật lâu mới hỏi:

- Lần này, em không trách bà ấy chứ?

Dĩnh đáp buồn thiu:

- Em không có lý do gì để trách bà ấy, và cũng không có lý do gì để ganh tị, dù sao bà ấy đối xử với em cũng tốt quá.

- Nay Dĩnh, em có ý định đi du học ngoại quốc, phải chăng là để xa lánh thầy?

Dĩnh suy nghĩ một chốc, thẳng thắn gật đầu một cách thành thật.

- Có lẽ như vậy, vì làm thế đối với em sẽ dễ chịu hơn.

- Thầy rất có lỗi... Thầy hy vọng em luôn được vui vẻ ở ngoại quốc.

- Em sẽ không bao giờ vui được. Em tin chắc như vậy.

Khiêm nói với giọng trầm buồn:

- Nếu thế thì em hãy ở lại Hồng Kông. Nhạn Linh chưa chắc đã ưng thầy. Dù cho có ưng đi nữa, chúng mình vẫn có thể sống chung một nơi. Thầy không muốn em vì thầy mà làm những việc em không muốn làm, càng không muốn vì thầy mà làm cho mẹ con em phải phân ly.

- Chẳng cần phải nói lên những lời đó. Biết đâu trong lòng thầy đang vui mừng, vì bớt em thì sẽ bớt đi một trở lực. Nhưng em xin nói thẳng để thầy hiểu, dù cho bà ấy có yêu thầy cũng là một việc rất bị động.

Dĩnh lườm Khiêm và cất giọng hiểu kỳ:

- Xin thầy tha thứ em to gan nói thật một lời, ấy là dưới mắt bà ấy thầy chưa bằng một nửa cha em!

Khiêm giật mình. Chàng tròn xoe đôi mắt nhìn theo Dĩnh đang ngửa mặt rời đi.

Trong kỳ thi Khiêm khôi phải đi làm giám khảo, khác, ấy là nàng bần khoản tự hỏi phải chăng nàng có yêu Khiêm. Nhạ Linh chỉ cảm là mình mới mến thích Khiêm thôi.

Nhạ Linh cũng hiểu việc tìm một nơi nương tựa là một vấn đề rất thực tế của người phụ nữ. Nhưng riêng nàng không thể thực tế đến như vậy, không thể muốn có chỗ nương tựa của Nhạ Linh. Lắm lúc nửa đêm tỉnh giấc, Khiêm nhìn con nhạ bằng sứ treo trên tường trần trời. Khiêm nhớ rất rõ thái độ ngẩn ngơ của Nhạ Linh khi giương cung bắn trúng con chim nhạ trong dịp viếng hội chợ triển lãm tại trường. Chàng nhớ gương mặt của nàng lúc nào cũng tươi cười vui vẻ. Nhưng từ đó về sau, Khiêm không còn bao giờ thấy nàng tươi cười vui vẻ như thế nữa.

Dù cho họ gặp gỡ nhau ngày càng nhiều, nhưng Nhạ Linh đối với Khiêm vẫn giữ một khoảng cách nhất định. Khiêm đến tiệm tìm nàng, nàng luôn tỏ ra hoan nghinh Khiêm, nhưng không bao giờ thấy nàng nhiệt liệt vui mừng. Mỗi lần chào hỏi Khiêm, Nhạ Linh tỏ ra rất vui vẻ, nhưng hễ Khiêm nói tới chuyện tình yêu và hôn nhân, là nàng im lặng không nói gì hết.

Khiêm luôn nhẫn nại chờ đợi nàng. Khiêm biết đôi bên mới quen nhau chừng tám tháng, vậy đề cập tới chuyện hôn nhân quá sớm. Khiêm hy vọng sẽ giúp nàng được thay đổi cái tâm lý sợ sệt và lẩn trốn tình yêu. Chỉ cần Nhạ Linh có can đảm tiếp nhận mối tình của chàng, là chàng chờ đợi mấy năm cũng được.

Nhưng sự mâu thuẫn trong lòng Nhạ Linh không phải giản dị như thế. Ngoại trừ nàng nhận rằng việc hôn nhân cần phải suy nghĩ thận trọng, lại còn một chủ yếu khác, ấy là nàng bần khoản tự hỏi phải chăng nàng có yêu Khiêm. Nhạ Linh chỉ cảm là mình mới mến thích Khiêm thôi.

Nhạ Linh cũng hiểu việc tìm một nơi nương tựa là một vấn đề rất thực tế của người phụ nữ. Nhưng riêng nàng không thể thực tế đến như vậy, không thể muốn có chỗ nương tựa mà đi yêu một người. Mặc dù có nhiều phụ nữ vì muốn được kết hôn nên mới nghĩ tới tình yêu, nhưng riêng nàng bất cứ thế nào cũng không thể làm như vậy.

Lắm lúc nàng có ý nghĩ là cảm tình giữa nàng với Khiêm được kết thúc càng sớm càng tốt. Mình đã không có ý định tiến tới hôn nhân, thì chớ kéo dài làm gì cho thêm phiền.

Riêng Dĩnh đối với chuyện của hai người, tỏ ra chẳng cần tìm hiểu. Đối với Nhạ Linh, Dĩnh mỗi lúc càng thêm khách sáo, gần như là một thái độ giả dối.

Nhạ Linh cảm thấy thái độ của Dĩnh đối với mình như vậy, càng làm khổ sở hơn là bị người khác xem thường. Sau kỳ thi Dĩnh luôn lấy cớ đi khỏi nhà.

Nhạ Linh không muốn để tình cảm giữa Dĩnh với nàng trở nên phai nhạt. Nàng đã tìm cách gần gũi Dĩnh, hỏi han việc thi cử, sức khỏe và những vấn đề giải trí. Nhạ Linh khuyên Dĩnh sau kỳ thi nên đi xem xi-nê cho đỡ buồn.

Thấy Dĩnh không thích xi-nê, Nhạn Linh bèn rủ nàng đi ra ngoại ô du ngoạn chơi. Dĩnh đồng ý ngay, nhưng sau khi biết có cả giáo sư Khiêm cùng đi thì nàng lại lấy cớ đã hẹn với một bạn gái đi xem xi-nê, và từ chối cuộc du ngoạn. Nhạn Linh rất buồn bã nhưng không biết phải nói gì hơn.

Không chờ Khiêm tới, Dĩnh vội thay đồ ra đi trước.

Khi Dĩnh đã đi rồi, Nhạn Linh cảm thấy một nỗi hiu quạnh khó tả. Việc đó không phải vì Nhạn Linh ở nhà một mình. Trước đây Dĩnh thường đi học, chẳng phải Nhạn Linh cũng ở nhà một mình hay sao? Nhưng nàng không cảm thấy quá cô quạnh như hôm nay. Đây chính là vì thái độ của Dĩnh đã làm cho Nhạn Linh đau lòng. Vì vậy Nhạn Linh bỗng thấy oán ghét Khiêm. Nếu không có Khiêm chen vào, thì tình hình trong gia đình Nhạn Linh đâu có biến đổi như vậy. Nàng cũng cảm thấy hoàn cảnh của Dĩnh bây giờ thật là khó chịu, lúc nào cũng phải tìm cách lánh xa Khiêm. Chính vì vậy mà Dĩnh đã tính đi du học ngoại quốc để trốn nàng.

Khiêm đã đến. Bao nhiêu ý nghĩ trong đầu óc Nhạn Linh bị gián đoạn. Trông thấy Khiêm tự nhiên trong lòng Nhạn Linh có những ý nghĩ chán ghét, Nhạn Linh càng cảm thấy rằng mình không thể xa rời Dĩnh. Ngoại trừ lý do giữa hai người đã có một mối tình cảm không thể phân chia, Nhạn Linh còn có thể thấy được hình bóng của người chồng quá cố từ nơi dáng vóc của Dĩnh. Nhạn Linh không muốn hình bóng đó mất đi. Nàng muốn nói luôn luôn quanh quẩn bên nàng.

Khiêm hỏi:

- Còn Dĩnh đâu?
- Nó đã đi chơi từ sớm rồi.
- Đã lâu tôi không có dịp gặp nó, vậy nó gần đây mạnh không?
- Vẫn mạnh, vết sẹo trên mặt cũng đã nhạt bớt đi.
- Hôm nay dĩnh không cùng đi chơi với chúng ta sao?
- Nó đã đi xem xi-nê với bạn rồi!

Cứ Khiêm hỏi một câu thì Nhạn Linh đáp một câu. Khiêm không hỏi thì nàng cũng không nói gì.

- Sao bà chưa thay y phục? Mẹ tôi bảo mình đến sớm một tí để ăn cơm trưa rồi đi đây đó chơi. Mẹ tôi nói là phong cảnh ở ngoại ô đẹp chắc bà sẽ vừa lòng.

Nhạn Linh chậm chạp đứng lên:

- Khiêm, ông có nói cho bà cụ biết tôi là ai không?
- Tất nhiên! Mẹ tôi biết bà là bạn gái của tôi.
- Không, tôi muốn hỏi ông đề cập tới thân thế của tôi không?

Khiêm ngạc nhiên:

- Việc đó thì có quan hệ gì? hà tất cả phải nói cho mẹ tôi biết nhiều như vậy? Thân thể của một người sẽ ảnh hưởng gì đến việc tình yêu?

Nhạn Linh không đồng ý:

- Ông cho là không có?

Nàng đi vào phòng, không mấy chốc lại trở ra, mình mặc một bộ y phục màu lam thâm rất giản dị, không thoa phấn son. Như vậy làm cho Nhạn Linh như già hơn bình nhật mấy tuổi. Khiêm hơi sững sốt, nhưng không tiện nói ra.

- Chuẩn bị xong rồi chớ?

Nhạn Linh đáp bình thản:

- Như vậy được không? Đi ra ngoại ô tôi vẫn thường thích ăn mặc giản dị. Ông hãy lái xe nhé, vì ông quen đường đi.

Nhà của Khiêm tọa lạc trên một ngọn núi nhỏ, phong cảnh rất đẹp. Từ công lộ vượt lên núi độ ba phút là tới nơi.

Mẹ Khiêm nghe tiếng động cơ liền dẫn em gái của Khiêm bước ra nghênh đón. Khi đôi bên còn cách nhau khá xa bà đã vẫy tay.

Sau khi xuống xe, Khiêm bèn giới thiệu cho mọi người biết nhau. Mẹ chàng mỉm cười khách sáo:

- Cô Nhạn Linh, đã từ lâu cả nhà chúng tôi muốn được gặp cô, nhưng mãi đến hôm nay cô mới đến chơi làm tôi vui mừng quá.

Nhạn Linh tươi cười lễ phép:

- Thưa bác, bác khách sáo quá. Nơi đây phong cảnh thật là đẹp, không khí thật là trong lành.

- Nếu cô thích thì hãy ra đây ở chơi vài hôm.

Em gái của Khiêm nhảy tung tăng:

- Chị Nhạn Linh, nếu chị ra đây ở chơi thì vui quá. Ba và anh đều bận đi làm, ban ngày chỉ có em và má buồn ghê.

Nhạn Linh nhìn nàng, thấy nàng tuổi suýt soát với Dĩnh, thái độ rất vui vẻ. Có lẽ ở vùng ngoại ô thường tiếp xúc với ánh nắng mặt trời, nên làn da của nàng ngăm đen, nhưng nhìn qua là ai cũng thấy mến thích.

Vào đến nhà mẹ Khiêm vừa tiếp đãi Nhạn Linh, vừa liếc mắt dò xét nàng. Bà không ngờ bạn gái của con mình lại giản dị, trang nhã như vậy, không giống những cô gái mới ngày nay luôn bôi son tô phấn thật nhiều. Nhưng có một điều đáng tiếc, ấy là bà không ngờ Nhạn Linh đã lớn tuổi.

Em gái của Khiêm đeo theo nói chuyện với Nhạn Linh rất vui vẻ. Cô ta không chú ý quan sát Nhạn Linh như mẹ.

Lúc ăn cơm, Nhạn Linh nói với em gái của Khiêm:

- Hôm nay vui mừng được biết em, nếu chị có mang cả Dĩnh theo thì chắc hai đứa sẽ trở thành một đôi bạn. Tuổi nó cũng suýt soát như em.

Em gái Khiêm hỏi:

- Dĩnh là ai? Em của chị hả?

Nhạ Linh bình tĩnh đáp:

- Không! Nó là con gái của chị!

Em gái Khiêm buông đứa:

- Cái gì?

Mẹ Khiêm nghe Nhạ Linh nói thế, suýt nữa bà đã nuốt luôn xương cá. Bà kinh ngạc đến không nói được một tiếng nào.

Khiêm vội vàng lên tiếng:

- Má, cô ấy nói đùa đấy. Dĩnh không phải là con gái của cô ấy đâu. Chẳng qua vì Nhạ Linh rất thương Dĩnh, nên xem nó như là con gái của mình.

Mẹ Khiêm như trút bỏ được gánh nặng:

-Ồ! Thế hả?

Nhạ Linh thâm tức cười. Nàng cảm thấy Khiêm thật là khôi hài, chưa chi đã vội vàng giải thích. Nhạ Linh muốn chờ xem sự phản ứng của mẹ chàng ra sao.

Em gái Khiêm cười nói:

- Lần sau chị hãy dẫn chị ấy đến đây chơi.

Mẹ Khiêm vẫn có ấn tượng tốt đối với Nhạ Linh, nhất là vì bà biết con trai mình yêu nàng, nên tiếp đãi nàng rất ân cần.

Nhưng nếu xem nàng như một con dâu tương lai, thì bà không thể không thận trọng chọn lựa. Bà hỏi kỹ một vài khía cạnh trong đời sống của Nhạ Linh để thu nhập thêm tài liệu hầu nhận xét về nàng.

- Cô ở chung với cha mẹ hả?

- Không! Cùng ở chung với cháu chỉ có một mình Dĩnh thôi.

- Cô không có thân nhân sao?

- Cháu chỉ có một thân nhân, ấy là Dĩnh.

Hỏi qua mấy lời, bà có cảm giác con dâu tương lai của mình bao trùm bí mật, thân thể khó hiểu như một câu đố. Ngoài ra tại sao nàng luôn nhắc tới Dĩnh, không hiểu cô gái ấy do đâu mà nàng xem rất quan trọng.

Suốt buổi chiều hôm đó họ cùng đi ngắm cảnh chung quanh. Đến hoàng hôn mẹ Khiêm cố giữ hai người lại để ăn cơm tối rồi mới cho ra về. Nhạ Linh đành phải nán ở lại.

Mẹ Khiêm nói rất nhiệt thành:

- Cha của Khiêm và em trai nó cũng sắp về đến. Họ đều muốn gặp mặt cháu.

Em gái của Khiêm đi vào nhà bếp lo nấu cơm và làm thức ăn. Ba người ngồi ở ngoài vườn hoa cùng nói chuyện để chờ cha Khiêm về.

Mẹ Khiêm hỏi:

- Phải rồi, nói chuyện với nhau đã lâu, mà không biết cô Nhạn Linh họ gì nhỉ?

- Dạ, cháu họ Trương!

- Té ra đây là cô Trương.

- Không! Cháu là bà Trương!

Mẹ Khiêm lại một phen trở mắt ngạc nhiên:

- Cháu nói sao?

Nhạn Linh muốn chờ xem thái độ của bà. Trông thấy bà trở mắt như vậy thì biết mình đã thành công, nên nàng đáp nhanh:

- Chồng cháu họ Trương, nhưng ông ấy đã chết rồi. Đứa con gái mà cháu nói đến hồi này, chính là con của chồng cháu.

Nhạn Linh nhìn mẹ Khiêm với đôi mắt của một khán giả chờ xem hát. Nàng thấy bà buồn bã nhìn nàng rồi lại quay sang nhìn Khiêm. Nhạn Linh biết dù cho một người bình tĩnh đến đâu mà gặp việc bất ngờ như vậy, vẫn không làm sao chế ngự sắc kinh ngạc trên mặt.

- Ô! Tôi thật không nghĩ đến cô là một người đã có chồng...

Mẹ Khiêm nói như líu lưỡi:

- Khiêm vẫn... không có nói cho tôi biết...

Trong ba người có lẽ Khiêm là người ngượng nghịu hơn hết. Chàng không làm sao ngờ được Nhạn Linh lại thành thật ngang nhiên nói hết mọi việc một cách bất ngờ như vậy. Xem chừng như Nhạn Linh cố ý muốn nói thế. Nhưng Khiêm không tài nào đoán được nàng có mục đích gì. Khiêm cũng không ngờ mẹ chàng sau khi nghe những lời nói đó, lại quên mất đi lễ nghi cần giữ gìn.

Khiêm luống cuống nói:

- Má, điều đó chẳng quan hệ gì!

Nhạn Linh tươi cười một cách tự nhiên:

- Cháu biết anh ấy không bao giờ nói đến việc đó, vì sợ nói ra thì bác sẽ phản đối.

Mẹ Khiêm đã bình tĩnh trở lại. Bà nhìn con trai và sắc diện của bà cố giữ vẻ tươi cười, nhưng vẫn dễ nhận ra đây là một nụ cười xã giao giả dối.

Riêng Nhạn Linh thì cảm thấy rất vui sướng trên cái đau khổ của người khác. Nàng nhìn Khiêm với tia mắt trào lộng, rồi lại đưa mắt nhìn sắc diện thay đổi luôn của mẹ chàng.

Từ sắc diện của mẹ Khiêm, Nhạn Linh thấy được nhãn quan của thế tục, thấy được quan niệm của mọi người trong thực tế. Chẳng bao lâu, mẹ Khiêm đứng dậy:

- Để bác vào nhà bếp xem nó làm cơm xong chưa?

Khi bà đi ngang qua cạnh Khiêm, liền nháy mắt ra hiệu thật nhanh, ngó ý bảo Khiêm đi theo bà vào nhà.

Khiêm ngần ngại nói với Nhạn Linh:

- Cô ngồi đây chơi, tôi ra sau rửa tay sẽ trở ra ngay.

Nhạn Linh vui vẻ ngồi một mình ở đấy một lúc lại đứng lên đi tản bộ. Nàng men theo hông nhà đi tới. Nơi đó trồng thật nhiều hoa tươi xinh đẹp. Gian nhà không phải nhỏ, nàng đi một lúc lâu mới đi hết khu nhà trên. Nàng đã đến cửa sổ nhà bếp, nơi đó đang có khói bốc ra.

Nhạn Linh đoán biết ba người đang có mặt ở đấy, bèn nhón chân đi nhẹ tới sát tường, nghiêng tai lắng nghe:

- Má, con vốn có ý nói rõ cho má biết, nhưng vì thấy chưa tiện nên chưa vội nói. Con chờ khi cô ấy đồng ý việc hôn nhân thì mới giải thích với má điều đó!

- Cái gì? Mày khùng hay sao? Chỉ cần cô ta bằng lòng là xong à? Còn ý kiến của cha má mày thì mày không cần biết? Cuộc hôn nhân này má chấp nhận mới là chuyện lạ!

- Má ơi, điều đó thì có quan hệ gì? Cô ấy tánh tình rất tốt, chắc chắn má sẽ thích cô ấy ngay.

- Trong đời này thiếu gì con gái tánh tình tốt. Riêng điều kiện về phần mày không phải tệ, vậy tại sao lại chọn cô ta? Mày không nghĩ lại mà xem, mày là con trai lớn trong nhà họ Vương, vậy cần phải kiểm điểm một cách nghiêm chỉnh. Nếu hai đứa em trai của mày cũng giống như mày cả, mỗi đứa cưới một cô gái như thế ấy về, thì mặt mũi của má để đi đâu?

Có tiếng nói của em gái Khiêm:

- Chuyện gì vậy má?

- Cô ta là một cô gái đã có chồng. Còn con Dĩnh gì đó lại là con chồng của cô ta. Hãy nghĩ mà xem, với một sự liên hệ phức tạp như vậy, đủ chứng tỏ chồng cô ta không phải là người tốt đâu.

NhạM Linh nghe người ta nói xấu cha của Dĩnh, thì cảm thấy hết sức tức giận.

- Má nó nhỏ tiếng chớ, để cho cô ấy nghe được kỳ lắm. Thật ra chuyện đó không phải là một chuyện lớn lao gì, con không hiểu tại sao má vừa nghe là ngạc nhiên như vậy.

- Còn má lại không hiểu tại sao con lại đi yêu một người quả phụ lớn tuổi hơn con!

NhạM Linh âm thầm rời đi. Trong tâm não nàng hiện giờ chỉ là một mảng trắng bạch. Nàng cảm thấy mình không phải là rất yêu Khiêm. Mọi việc xảy ra lại chính do nàng cố tình xếp đặt, với mục đích làm cho Khiêm tắt lửa lòng. Một sự kết thúc như vậy là nằm trong dự liệu của NhạM Linh.

Dù vậy, nàng vẫn cảm thấy đau buồn vì bị xúc phạm. Nàng cảm thấy như mất đi một cái gì. Nàng nghĩ ngợi một lúc lâu, mới biết cái gì đó chính là lòng tự trọng của nàng.

Nàng bước tới mở cửa xe như một cái máy và chui vào trong. Nàng cầm tay lái theo bản năng rồi mở máy xe vọt đi.

Khiêm nghe tiếng động cơ vội vàng chạy ra. Chàng đuổi theo và vẫy tay:

- NhạM Linh! NhạM Linh...

Nàng không dừng xe, mà cũng không quay mặt nhìn lại, tiếp tục nhìn về phía trước phóng xe tới.

Khiêm co giò chạy theo như điên. Chàng chạy được một đoạn đường, thấy xe NhạM Linh mỗi lúc một xa nên dừng chân đứng lại, dựa vào gốc cây thở hổn hển.

Chàng búi người nhìn xuống chân núi, cho tới khi bóng nàng mất hút dưới ánh nắng sót lại của buổi chiều tà...

HẾT